

види само една часть отъ нея. А послѣ тойзи ваятель като прѣбждваше съ художницитѣ, измайсторуваше и измудруваше много по-долни нѣща и по иждивителни отъ тѣхъ.

§ 73. А когато Александръ слѣдваше пжтешествието си къмъ Вавилонъ, тогазъ Неархъ, който бѣше пристигналъ пакъ, като дойде на Ефрата чрѣзъ голѣмото море ⁽¹⁾, та му каза че бѣше срѣцналъ нѣкой си Халдейци, които при-нуждаваха Александра за да прѣнебрѣгни Вавилонъ. Но Александръ нерачи да послуша Неарха, а продължаваше пжтешествието си ; и като дойде близо до Вавилонскитѣ стени, виде много гарвани, които се биеха помежду си, а нѣкой отъ тѣхъ и падаха на земята. Послѣ щомъ се извѣсти че Аполлоторъ, Вавилонскій войвода бѣше принестлъ жертва, за да се съвѣщава за знаковетѣ на щастието относительно Александра, като какви напримеръ щѣли да бждатъ, за то Александръ повика прѣдвѣщателтъ нареченъ Питагора, който бѣше му казалъ всичката истинна. А го попита Александръ кой видъ бѣха знаковетѣ на свѣщенната жертва, и като чу, че дробътъ е билъ безъ главички; та той се извика съ голѣмъ гласъ: Горко ми, лошъ знакъ е тойзи!“ Никакъ обаче, неповрѣди Питагора като му каза истинната, но скърбеше защо не се убѣди на Не-

1) Не отиде т. е. съ корабитѣ нитоꙋно край Арабия нито край Ливия, но влезе въ Персийскій заливъ.